

fer har store Fortjenester med Hensyn til at finde en rimelig Lødbeslutning. Naar den høitærede Minister vilde foreslaa en Lødbeslutning, forekommer det mig, at han først burde have foreslaaet ophævet den hele Krigstoldbeslutning, og naar han til Trods for den store Kassebeholdning og den gode Udsigt til en fremtidig Balance, som ligger for, ikke tror at turde gjøre det uden videre, saa burde han ikke have staaet tilbage for andre Finantsministre i at foreslaa en Indkomstskat til Regulering af de Uligheder, som Reformen vilde medføre.

Jeg har villet udtale disse Ord, hvorvel man efter den isolerede Stilling, jeg indtager, ikke kan vente, at mine Udtalelser ville faae stor Betydning, men naar man er Medlem af dette Thing og har en Mening om de Sager, der ligge for, bør man ikke holde den tilbage, især naar man er overbevist om, at de Stridt, man foreslaar, ere til Fædrelandets Vel.

Scavenius: Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) rettede igaar i Løbet af sin Tale, saa vidt jeg opfattede den, 3 Opfordringer til Mindretallet heri Thinget. Jeg har ikke i Sinde at give Svar paa Mindretallets Begne, thi dertil har jeg ingen Bemyndigelse; men jeg har dog fundet mig foranlediget til at bede om Ordet, for at svare paa mine egne Begne. Det ærede Medlem vilde da først forklare vor Udeblivelse fra det sidste Møde i den extraordinære Session i Sommer, som om vi i Grunden vare enige med Flertallet, som om vi hverken kunde eller vilde, jeg vil ikke sige forsvare Ministeriet, men dog støtte den Politik, Ministeriet havde søgt og syntes at ville føre. Jeg opfattede det som et indirekte Spørgsmaal til os, hvorfor vi bleve borte, thi det er Noget, der let er forstaaeligt, at det ærede Medlem ikke i Virkeligheden kan have opfattet vor Udeblivelse paa den Maade, han udtalte sig. Jeg vil da sige, at jeg for mit Vedkommende blev borte, fordi det forekom mig, at, naar en Folkerepresentation som dette Thing vil tage en Beslutning, saa bør den kun gjøre det, naar denne Beslutning er af en saadan Betsfæfthed, at Handling kan følge paa Ordet. Naar det hele derimod kun løber ud til at være store Ord og intet Andet, og efter sin hele Natur ikke kunde være Andet, saa troede jeg, i al Fald at det havde været mere stemmende med dette Things Anseelse, om man ikke havde givet sig ind paa den Vej, og jeg fandt mig af den Grund foranlediget til at blive borte herfra. Dernæst mente det ærede Medlem, at der paa den anden Side vistnok ikke var Noget, der længere kunde støtte den høie Regjering eller følge den paa den Vej, den nu var staaet ind paa. Ogsaa herpaa vil jeg give Svar for mit eget Vedkommende. Vi maa begynde med at se hen til, hvorledes Regjeringen fra først af

har stillet sig til Forsvarssagen; thi det var jo denne, som det ærede Medlem nærmest omhandlede. Den høie Regjering har da fra først af stillet sig paa, hvad jeg vilde kalde et ubetinget konservativt Standpunkt, idet den har nægtet at gaa ind paa en Indkomstskat eller en Indtægts- og Formueafgift til Dækning af de extraordinære Udgifter til Forsvarsvæsenet. Jeg siger Intet om, hvorvidt dette Standpunkt fra først af var rigtigt eller ikke; men jeg omtaler det kun som en Kjendtgjæring, man nødvendigvis maa tage med i sin Bedømmelse af Regjeringens hele Stilling. Det daværende Folkething gif ikke ind paa Regjeringens Anskuelse hverken i Henseende til Realiteten eller hvad Pengenes Tilvebringelsesmaade angaar, og derfor blev Folkethinget opløst. Da det ny Folkething kom ind, fandt Regjeringen sig med Rolighed i den Situation, som derved var kommen tilstede. Regjeringen forelagde igjen Folkethinget sin Forsvarsplan, og Regjeringen har jo ved nu atter at mødes her med det samme Folkething vist, at den anser det for rigtigt at forsøge paa at regjere med det Folkething, her sidder. Folkethinget, som kom ind efter Valgene den 25de April, viste sig imidlertid — hvad man vel ogsaa saa nogenlunde kunde tænke sig — ligesaa umedgjørligt som det tidligere Folkething og forkastede atter Regjeringens Forsvarsplan. Men naar nu alle disse Forudsaetninger lægges til Grund, gad jeg nok vide, hvorledes Regjeringen i dette Dieblift kunde gjøre Andet, end hvad den har gjort, nemlig tage de mest paatrængende Forsvarsforanstaltninger for og forelægge dem, ikke i en særlig Lov, men paa Finantsloven, og jeg ser da ikke rettere, end at vi, der hidtil ere gaaede med Regjeringen i dens Bestræbelser for at føre Forsvarsvæsenet fremad, ligesaa i denne Session maa komme til at gaa i samme Retning. Jeg skal ikke her fordybe mig i Enkeltighederne af de Foranstaltninger, Regjeringen har foreslaaet; jeg skal ikke gaa nærmere ind paa, hvorvidt Et eller Andet kunde være udsat og noget Andet være taget op i Stedet, thi det er Detailler, som ikke foreligger paa dette Trin af Forhandlingen; men hvad Hovedsagen angaar, nemlig disse Foranstaltningers Optagelse, ikke paa en særlig Lov, men paa Finantsloven, saa vel som ogsaa hvad Realiteten angaar, at man nemlig, saaledes som Situationen er for Diebliffet, da det maa synes at være næsten umuligt at faae Beslutningsanlæg bevilligede, lægger Hovedvægten paa Flaadens Udvikling, — da kan jeg kun billige, hvad der fra Regjeringens Side er slet. Det forekommer mig, at der ikke er noget Berettiget i den Udtalelse, der kom saavel fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) som fra det ærede Medlem fra Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) om, at den Politik, Regjeringen nu fulgte, var, hvad man her har kaldet Lad salde = Politiken; thi det er mig uforstaaeligt, hvorledes man kan mene, at Regjeringen